

Gör evolutionen kvinnor till presumtiva landsförrädare?

I dag gästas bloggen av Gunnar Sandelin

Ja, jag vet, som det står i rubriken kan man inte fråga – det är att passera över gränsen till misogyni, vilket inte hindrar att jag har funderat över temat en lång tid. Det är en angelägen frågeställning som för mig aktualiserades när jag nyligen läste boken *En kvinna i Berlin* (Forum, 2005). <https://www.bokus.com/bok/9789137126081/en-kvinna-i-berlin-dagboksanteckningar-fran-den-20-april-till-den-22-juni-1945-en-sann-berattelse/>

Boken, som första gången utgavs under sent femtiotal, består av dagboksanteckningar och är ett levande vittnesmål om vardagen i den tyska huvudstadens ruiner våren 1945, då stalinorglarna ven och ryssarna hämnades på den kvinnliga civilbefolkningen genom omfattande våldtäkter. Detta skildras på ett nästan kliniskt, distanserat sätt av den unga författarinnan, som också själv blev utsatt för övergreppen: *Frigid har jag varit under alla dessa samlag. Det kan och får inte heller vara annorlunda, jag vill förbli död och känslolös så länge jag är ett byte.*

Det är en ovanligt intelligent, bildad och språkbegåvad tysk kvinna, som för pennan. Med Röda Arméns soldater talar hon ryska och blir därför ombud för ett helt hus fullt av människor. Men det är inte de segrande, våldtäktslystna ryssarna, utan hennes upplevelser av de besegrade tyska männen, som får henne att formulera ett slags embryo till den moderna kvinnokamp som skulle komma under vår samtid:

Allt oftare märker jag under den här tiden att min känsla, alla kvinnors känsla gentemot männen, håller på att förändras. Vi tycker synd om dem, de förefaller oss så ynkliga och kraftlösa. Det svagare könet. Ett slags kollektiv besvikelse bryter fram under ytan hos kvinnorna. Den av männen behärskade nazistiska världen som förhärligade den starke mannen har råkat i gungning – och med den manlighetsmyten. Under tidigare krig kunde männen hävda att privilegiet att döda och bli dödad för fäderneslandet var något som tillkom dem. Idag är vi kvinnor delaktiga i det. Det stöper om oss, gör oss ilskna och giftiga. I slutet av detta krig står vid sidan av många andra nederlag också männens nederlag som kön.

Vad beror denna inte helt ovanliga kvinnliga motvilja mot manlig svaghet på? Är den ett arv från tiotusentals år på stäppen, där männen som jägare och krigare, försvarade och sörjde för gruppens överlevnad, medan kvinnor och barn väntade på deras förhoppningsvis framgångsrika återtåg från krig och jakt? Vi glömmer nästan alltid att människans tid i civilisationen är en ofattbar kort del av vår historia. Under nästan hela vår existens har det gällt att om männen blev ihjälslagna av främmande stammar, återstod det inte något annat för kvinnorna att göra, än att anpassa sig till sig de nya härskarna, om de alls fick behålla livhanken.

Finns det därför en genetisk disposition hos kvinnor att sluta sig till erövrarna? Begreppet "tyskhoror" myntades inte utan anledning. Så här heter det i novellen *Tyskhoran*, där en fransyska förklarar för sin dotter varför hon har en tysk far:

<https://www.poeter.se/Las+Text?textId=619565>

Jag blev förförd, Catherine. Jag kände mig tjusad av hans stiliga uniform, om ärligheten ska fram så var det väl det enda som var stiligt hos honom. Han viskade je vous adore i mitt öra, han verkade så levande, han hade sett den mörka världen omkring oss och ändå hade han tid över till att le, att skratta. Jag blev kysst, och ja, mer därtill. Jag levde på det i veckor. Han fick följa med mig hem, din mormor och morfar blev smickrade av allt han tog med sig till dem. Smör, fläsk, vad han nu kom över. Sådan lyx. Det var klart att han var välkommen.

Är denna omedvetna underström i det kvinnliga psyket i så fall det primitiva ursprunget till vår tids aggressiva statsfeminism, där den vite mannen alltid är problemet? På sjuttioalet demonstrerade ofta kvinnor mot den bristande jämställdhet som de ansåg att manssamhället förde med sig. Varför ser vi idag inte några demonstrationer till stöd för den jämställde västerländske mannen? Istället ses ofta invaderande män i vapenför ålder från misogyna kulturer som skyddsvärda, och det är kvinnorna som leende tar emot dem: *Refugees welcome!*

Jag delar författarinnans uppfattning om manlig svaghet, men tycker att feminismen med sin könskamp har blivit en draksådd. Radikalfeminismen har lyckats kapa samhället, till priset av mänsklig olycka och kollektiv söndring, vilket jag skrivit om vid ett par tillfällen, [här](#) i Aftonbladet 2005:

<https://www.aftonbladet.se/debatt/a/J1bOM6/tyst-nar-elitfeminister-kranker-man>

och senare på sajten Det Goda Samhället:

<https://detgodasamhallet.com/2018/06/23/fran-kvinnokamp-till-urartad-statsfeminism/>

Vi är helt mer enkelt mer rädda för att bli övergivna än vad kvinnorna är, eftersom vi klarar ensamheten sämre. En klar majoritet av alla skilsmässor/separationer sker på kvinnors initiativ, män begår i högre utsträckning självmord. Vi har, generellt sett, ett mer torftigt emotionellt språk och sämre förutsättningar och färdigheter att spegla svåra erfarenheter i varandra, vilket kvinnor på ett tidigt stadium i livet utvecklar.

Detta underläge leder, föreställer jag mig, till att män mer eller mindre omedvetet hindrar sig själva från att i allmänhet klandra kvinnligt emotionellt tänkande och i synnerhet en feminism som uppifrån och ned genomsyrar hela samhället. Sådant kan ju leda till att kvinnorna undandrar dem sin uppskattning och kärlek. I så fall kan vi tala om ett individuellt självskaðebeteende som spridit sig till samhälls nivå.

Etablissemanget feminiserade män bejaktar det kvinnliga samhällsbygge som i sin mest extrema form applåderar män med knytblusar och "fittmössor". Klassiska manliga dygder åsidosätts, som att verka för ett starkt yttre och inre statligt våldsmonopol. Istället hyllas, på ett karriärvänligt sätt, feminismen och dess första regering i världen. Längre har de feminiserade männen stärkt sina positioner genom att ivra för öppna gränser, mer vurma för minoritetens rättigheter än för den egna majoritetsbefolkningens, förneka värdet av en svensk kulturell samhörighet samt tycka synd om gärningsmän istället för brottsoffren. De har intalat sig själva att det har med godhet och framsynthet att göra, när de vill skänka bort sitt eget land till hela världen. Jag ser en parallell till dagens "Självskaðesverige" när den unga tyskan den 17 maj 1945 skriver i sin dagbok:

I ett butiksfönster hänger en tidning, den kallar sig Tägliche Rundschau och är ett blad från Röda armén för "befolkningen i Berlin". Nu är vi inget folk längre, bara en befolkning, vi existerar väl fortfarande men är ingenting längre. Också på andra språk finns denna värderingsskillnad: people och population, people – population.

Den skarpsynta författarinnan till dagboken från krigsslutets Berlin väljer ändå bort de slagna tyska männen. Hon delar istället säng och söker skydd hos två ryska befäl, vilket samtidigt är ett sätt att skydda sig mot närmanden från många av de förråde meniga soldaterna i invasionsarmén. Men framför allt är det en överlevnadsstrategi, att underkasta sig de

starkaste hannarna, som hon också skickligt för bakom ljuset vad gäller deras inbördes status som sängkamrater.

Man kan undra om ett likartat mönster kommer att visa sig alltmer giltigt, när det "fredskadade" Sverige i framtiden sannolikt går ett hårdnande öde till mötes. När den grundläggande välfärden inte är given, utarmas de gemensamma institutionernas sammanhållande funktion, eller så rasar de helt enkelt samman. Då kommer människorna att tvingas acceptera äldre och hårdare samhällsformer. Skyddande klankulturer blir avgörande för den personliga säkerheten och välfärden, sådana som sedan länge är utrotade i det individualiserade svenska Sverige. Hur högt i kurs i kvinnlig gunst kommer dagens feministiska svenska män att stå då?

Gunnar Sandelin

<https://morklaggning.wordpress.com/2021/09/23/gor-evolutionen-kvinnor-till-presumtiva-landsforradare>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.